

KO PODRŽAVA REPUBLIKU SRPSKU, PODRŽAVA GENOCID (II)

Prof. Hamdo Čamo
8. mart 2010

I

Mnogi se možda već i odavno pitaju, kad će kraj svemu ovome?

Rane su još otvorene, mnogi ubijeni još uvijek nisu pronađeni, odgovorni zločinci su još na slobodi, odgovorni za agresiju neprozvani, riječi utjehe ili barem odgovornosti ostaju i nakon dvije decenije neizrečene. Nije lako biti majka, a samo još ucvijeljenje majke traže svoje nestale.

Svijet misli da je dovoljno, ako se pošalje par tona pokvarenih medikamenata, konzervi koje ni psi nisu htjeli da jedu ili nekoliko zdravih i uhranjenih koza, ovaca i krava. Usput se ostavi malo ratnog i poratnog smeća, urana, plutonija, a od obećanja niko ne živi, pa ni oni, koji puno obećavaju. O konvojima da se i ne priča.

Bosni i Hercegovini je nanijeta neopisivo ogromna šteta. Uništen je cjelokupni stočni fond, opljačkana su mnoga prirodna bogatstva, čija nekontrolisana eksploatacija još uvijek nije završena, izneseno je ogromno nacionalno blago od neprocjenjive materijalne vrijednosti, agresijom su uništeni i oduzeti proizvodni kapaciteti, a mladi mozgovi, školovani kadrovi, budućnost i uzdanica države, napustili su domovinu u spašavanju golog života i njihovo znanje danas koriste druge države, a da u njihovo školovanje nisu izdvojili cent iz svog državnog budžeta, ako se zbog toga i ne smiju svojoj sreći, a ljudi ove zemlje su osiromašeni, osim toga, nanijeta im je velika ljudska nepravda. Nanijeta je velika nepravda državi Bosni i Hercegovini.

Kraj će biti, kada dode pravda!

II

JAZAVAC PRED SUDOM

Srpska javnost, posebno radikalni kor, uvijek i iz početka se nalaze u čudu, kako da nema osude, barem jednog većeg ,dežurnog muslimana, Bošnjaka' za kakvo ne/djelo zločina?

Međutim nailazi se na sporadična ubistva, koja dakako treba sankcionisati, a izvršena često i zbog osvete i boli nanesene u toku agresije, na kućnom pragu, u granicama svoje domovine. Postoje razne vrste ubistava i ona se ne mogu porediti sa zvjerskim i planiranim ubistvima, posebno onim nastalim u prvoj godini nesretne agresije u koju niko nije vjerovao da dolazi.

Koliko su bila velika očekivanja ,u hvatanju dežurnog krivca', moglo se vidjeti kada je, 'da li samo greškom', uhapšen bivši ratni član Predsjedništva BiH, akademik prof. dr. Ejup Ganić. Ejup Ganić je Bošnjak iz Novopazarskog sandžaka (jedinog sandžaka turske Bosne koji 1878. osta neunesen u Austro-Ugarsku, biće riječi još o tome i čijom namjerom, pa je 1912. podijeljen između Srbije i Crne Gore, koje su tako stekle zajedničku granicu, na nesreću mnogih, a posebno Bošnjaka).

Želja je toliko velika, da se hapsi, sudi, linčuje po principu ,bilo ko', samo da se ,prikaže' nečija krivica, pa bio on i nevin. Je li žed za ,krivdom' tolika, da nije pitanje ko će da bude uhapšen, samo da se nanese ,šteta drugoj strani' koja, kao da ona u Potočarima i Srebrenici nije sasvim dovoljna, pa se zbog toga hapse i progone još i nevini ljudi i osuđuju u željenim montiranim političkim procesima, poput onog - Ilije Jurišića?

Da se ne spominje ,pravda' nanescena nani Fati Orlović, kao i masi drugih, ,malih' ljudi kojima , država' nije u stanju da pomogne i da ih zaštiti, da se konačno prestane sa hapšenjima Bošnjaka koje privode organi RS na ,informativne razgovore'. Navedimo i najnoviji primjer ,privodenja' mladića u Brčkom, Abedina Smajića (26), sina dugogodišnjeg brčanskog imama Bahrije Smajića. On je priveden zbog pozivanja na "presijecanje" Brčkog, što se navodno tretira kao izazivanje rasne, vjerske i nacionalne mržnje ili netrpeljivosti.

Iste riječi su internacionalno ,odjeknule', sa daleko ,jače tribine', koje je izrekao još tadašnji predsjednik Republike Hrvatske, Stjepan Mesić.

Izgleda, uopšte nije važno šta se kaže, već ko kaže i gdje kaže?!

Sa druge strane, u istoj državi zabilježen je primjer nekažnjavanja predsjednika jedne Vlade, koji 'aktivno' učestvujući u kreiranju politike, javno negira genocid u BiH, zločine od kapija u Tuzli do Markala u Sarajevu. I, to, na kakav način?! Nije li to teže djelo « izazivanje rasne, vjerske i nacionalne mržnje i netrpeljivosti ? »

Gdje je Ustav, vlast, gdje su snage, OHR, gdje je država? Da li je sankcionisan? Nije.

Po svemu rečenom ispada, da je Abedin opasniji od predsjednika, a tužbe upućene na račun predsjednika navedene Vlade, bačene u koš daju zaključiti, da se radi o posve bezazlenom tipu nekoga, ko ne zna šta priča.

Vrhunac događaja i ,**ljubavi prema svojoj domovini'** je zadnje pismo Radmanovića upućeno predsjedniku Republike Srbije, kojim mu se izvinjava i ograđuje od note upućene Londonu od strane Predsjedništva Republike BiH povodom hapšenja gospodina Ejupa Ganića. Tobaže, razmisliće i o tome, da li će se dalje raditi u institucijama BiH?!

Ovo nije prvi put da srpski članovi ,miniraju' jedinstvenost u kreiranju vanjske politike Republike BiH, ali je dovoljno navesti primjer kojim iskazuju ,gdje pripadaju, pri tom uvijek naglašavajući ,svoju konstitutivnost' koja bi zapravo, trebala da se izražava drugačije.

Sa druge strane, nosioci kreiranja vanjske politike Evropske unije, mnogi predstavnici zemalja međunarodne zajednice, članovi kojekakvih komisija, povjerenici priznaju i podržavaju Republiku Srpsku.

III

KO PODRŽAVA REPUBLIKU SRPSKU, PODRŽAVA GENOCID

Priznavanjem Republike Srpske, mnogi su odlučili da stanu na stranu zločina i podrže genocid, jer RS nastala na protjerivanju i genocidu drugih. Brojke govore, više nego jasnim jezikom. Prihvatanje genocida, mora biti sraman čin, moralno neopravdan, da se

zaštite vlastiti interesi, ali vječito breme, kamen oko vrata koji društvo koje želi da pliva, vuče u dubine, u bezdan laži koje će kad-tad, poput davljenika da rijeka istine izbaci na površinu. I, čemu se cijelo vrijeme borilo: da se zaštiti svijetli obraz? Od toga, nije ostalo pošteđeno ništa.

Podržavanjem Republike Srpske, podržava se genocid!

Možda mnogima u Republici Srpskoj to nije pravo, i može čovjek da ih shvati, ali i sam OHR je to odmah primjetio stavljajući ,crno na bijelo' sve u ODLUKU OHR-a kojom se ukidaju Zaključci Narodne skupštine Republike Srpske br. -1-787/09 i br. -1-788/09 doneseni 14. maja 2009. godine. „**OHR, ovom svojom odlukom potvrđuje da Skupština RS ne predstavlja suverenu državu nego genocidnu tvorevinu RS**, kojoj se mora legalno nametnuti volja internacionalne zajednice...“ Isto to, primjetili su i mnogi drugi, koji više vjeruju djelima i očima, nego slatkorječivim obećanjima i ušima, pa tako i moja malenkost.

Osim toga, zaboravlja se ČESTO, da postoje **dvije pravosnažne rezolucije Savjeta bezbjednosti UN-a (752 i 757 iz 1992) kojima su Srbija i Crna Gora označene i kažnjavane kao agresori na Republiku BiH i presuda Internacionalnog suda pravde kojom se jasno definiše da je Srbija odgovorna što nije spriječila genocide! u BiH i da su izvršioi genocida institucije genocidne tvorevine Republike Srspeke.**

To su činjenice. Da čovjek govori i piše nešto drugo, pa bilo to i protiv ,nečijeg zakona', bila bi notorna laž, a ,akademski obrazovani' se drže činjenica, a ne laži.

Ima doduše i iznimki, kao što je duhovni otac SANU-Memoranduma, koji će postati ideološka podloga o stvaranju „Velike Srbije“, ugledni lider i predsjednik, jedan od najpoznatijih nadarenih srpskih pisaca, *Dobrica Ćosić*, koji o laži piše u originalu ovako:

“Lažemo da bi smo obmanuli sebe, da utešimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bedu, lažemo zbog poštenja. Lažemo zbog slobode. Laž je vid našeg patriotizma i potvrda naše urodene intelegencije, lažemo stvaralački, maštovito i inventivno”.

Ja, ovome nemam šta da dodajem. Čak, i dok čitam te redove, u sebi osjećam prazninu.

Svi oni, koji su priznali dakle Republiku Srpsku, što je sa žaljenjem zaključio i sam g. Holbruk, onemogućili su efikasno funkcionisanje Republike Bosne i Hercegovine. Danas isti zahtjevaju da Bosna i Hercegovina funkcioniše, samo veliko licemjerje i slikovit primjer erozije njihovog morala.

Tu činjenicu pokazuje i potvrđuje posljednja ocjena povjerenika za proširenje Evropske unije Štefana Fuelea, koji tražeći **„jedinstveni glas“**, **„da BiH mora govoriti jednim glasom“**, citira i ponavlja često iste fraze, postavljajući pred Bosnu i Hercegovinu ‘nemoguće’ zadatke i one, za koje svi dobro znaju ,da neće funkcionisati’. **Previše zahtjeva Evropske unije, premalo ozbiljnih projekata da se problem priznavanja Republike Srpske, kao kamen smetnje, jednom za sva vremena pomete sa političke pozornice u Bosni i Hercegovini, ali i u ovog dijela Balkana.**

Ovakvo ponašanje, pokazuje svo licemjerje dosadašnje politike Evropske unije i ostatka međunarodne zajednice prema Bosni i Hercegovini, preko čijih se leđa prebijaju stari historijski računi, ali i da se osvoje neki, samo njima shvatljivi, politički poeni.

Republika Srpska će uvijek biti ‘potencijalni izvor’ mogućih sukoba i težih političkih podrhtavanja u Bosni i Hercegovini.

Mir nije moguć, dok se ne izvedu pred sud pravde svi oni, koji se dvije decenije čuvaju, izrugujući se ‘prividnoj nemoći velikih’, a počinili su teške zločine genocida. To nije sve.

Narod je opredijeljen za multietničku, demokratsku BiH, državu suverenih građana i ravnopravnih naroda, ali poziva na manjkavosti Dejtonskog ugovora i potrebu njegove revizije. Tu se u prvom redu misli na reviziju priznanja Republike Srpske.

Nije dovoljno suprostavljanje pokušajima secesije!, već je potrebno konkretno sankcionisanje onih koji su već na putu da izvrše secesiju, naime, sankcionisanja same Republike Srpske. Kasnije će za Bosnu i Hercegovinu biti prekasno, a zemlje međunarodne zajednice će se i dalje praviti naivne, kako nisu znale za opasnost.

Po svemu što se danas zna, one su i te kako znale, znaju, ako i direktno ne pomažu iste.

Krajnje je vrijeme, da se najozbiljnije pozove međunarodna zajednica, da u svoje deftere stavi termin sankcionisanja i revizije Dejtonskog sporazuma ili će prisiliti da to urade oni, koji su direktno ugroženi, kojima je javno u Skupštini devedesetih priječeno ‘da će možda i da nestanu sa ovih prostora’. Ta poruka još i danas odzvanja u ušima Bošnjaka i da ovu prijetnju međunarodna zajednica treba najozbiljnije da shvati, posebno u godinama borbe protiv terora svake vrste.

Ovo je neophodno, ako zemlje i predstavnici zemalja međunarodne zajednice ne misle da troše gorivo zagađujući okolinu, dalje defilujući Bosnom i Hercegovinom i žrtvama genocida prenositi poruke o navodnom suprostavljanje pokušajima secesije!, umjesto konkretnom sankcionisanju ‘fašizma’, jer fašistička tvorevina ostaje šta jeste, sa drugim ideolozima, ali sa istom ideologijom iz 1992-1995 i oni koji je podržavaju, oni joj direktno omogućavaju da dalje opstaje na tlu Bosne i Hercegovine ugrožavajući direktno Bošnjake nad kojima su izvršili genocid i protjeravši sve, kao i druge narode i narodnosti, sa njihovih ognjišta. Nacionalno čistije države, svijet neće dugo vidjeti, pa se ne znaju razlozi njenog priznavanja u Dejtonu.

Konkretno sankcionisanje Republike Srpske je neophodno, da bi se izbjeglo gubljenje vremena, kao u ovih zadnjih dvadeset godina, kao i gubljenje vremena na neefikasne projekte, diplomatske susrete i fraze. Sve ostalo je priča za ‘malu djecu’.

Bošnjački narod je tu dovoljno jasan i glasan: Pravdom do mira !

IV

Sa druge strane, Bošnjaci očekuju od onih, koji su stavili svoj potpis u Dejtonu, povlačenje istih, jer su stavljeni ‘pod prisilom’, kao i vraćanje na snagu onog našeg, prije dejtonskog, legalnog Ustava BiH.

Osim toga, zahtjeva se po koji put, kažnjavanje svih odgovornih za planiranje zločina, koji su naredili otvaranje koncentracionih logora, strijeljali nevine, silovali nedužne, pljačkali i uništavali tuđe. I, ne samo to. Gdje su oni, koji su podržavali u ljudstvu, moralno, materijalno, tehnički? Crna Gora, Grčka, Ukrajina, Rusija, čije su još snage bile, a nisu okarakterisane kao ‘mudžahedinske’, ako se želi pravo. To stoji u video zapisima.

Hoće li prestati vrijeme u kojem će optuženi samo umirati na sudskim klupama? Hoće li odgovarati samo političari i kreatori zločina, a njihova djela i političke kreacije crtane do granica bola na papiru, poput Republike Srpske, koju su stvorili na progonima, zločinima, genocidu, na čelu sa radikalnim strankama, četnicima, vojvodama i SDS-om, koji su sistematski uništavali sve tragove postojanja Bošnjačke kulture, da na kraju ostanu netaknuti?

Gdje su glavni i slavni ? Gdje su svi ti inicijatori, planeri projekta o Velikoj Srbiji, proglasa i Memoranduma SANU, voditelji, ideolozi, lideri, Čosići, Lilići and Co ?!

Polovičnim rješavanjem prilika na Balkanu, ostavlja se sasvim dovoljno predaha, do sljedeće prilike u kojoj će Evropa, po običaju, prvo zadovoljiti apetite Srbije, gdje po zakonu spojenih posuda, po pravilu strada nevino stanovništvo Bosne i Hercegovine !?

Ako je Evropa zaboravila, da su «samo prije 150 godina Užice, Valjevo, Šabac bili pretežno muslimanski gradovi, sa mnoštvom džamija i drugih obilježja islamske vjere, kulture i tradicije Bošnjaka», a da danas nije ostao spomen na njihovo bivstvovanje.

Nije li Zapad zaboravio plemena Indijanaca ista, kojima je svojom aktivnom politikom svesrdno pomogao u njihovom nestanku. Nestale ljude, kao kakvi rijetki prahistorijski speciji, koji nas optužujućim očima gledaju sa požutjelih slika, jedinim svjedocima njihova bivstvovanja.

Čeka li takva sudbina i Bošnjački narod?!

Dvadeset i prvo je stoljeće. Postoje pokreti za zaštitu rijetkih vrsta, a na drugoj strani, dozvoljava se nestanak malog Bošnjačkog naroda i ostvarenje projekta stvaranja "Velike Srbije", uključujući tu i Republiku Srpsku, sa kojom se polako, sigurno i nezadrživo izbija na projektovanu liniju Karlobag - Karlovac – Vivovitica.

Treba prestati sa izjavama, kako je "Srbija faktor mira", a što se tiče dodjele nagrada, Evropa i svijet može da im daje po običaju, sve do Nobelove za mir.

Bošnjački narod ne može prihvatiti Republiku Srpsku i na taj način se odreći teritorija koji je Bosni i Hercegovini silom oduzet u agresiji za koji međunarodna zajednica zna da se dogodila, ali je želi prikazati kao gubitak teritorija u nekakvom 'građanskom ratu'.

Oni koji se malo bolje razumiju i koji su zato uvijek i stavljeni prvi na spisak za strijeljanje znaju, razliku između agresije i građanskog rata, koji se na žalost u žaru dugogodišnjih diskusija razvodne i izgube iz vida, pa ih je zato vrijesno staviti na papir.

«Što se pamti nestaje, što je zapisano ostaje!»

Možda pročitaju oni, kojima duži tekstovi nešto znače, a oni koji su navikli da im se historija Bosne i Hercegovine servira 'u dva zalogaja', radije neka odgledaju fudbalske utakmice u kojima i onako drugi biju njihove bitke, odnosi pobjede, a usput i oni poneku sirotinju valjda zarade.

AGRESIJA NIJE GRADANSKI RAT

Definicija agresije je sljedeća: „Agresija je napad jedne države na drugu uz upotrebu vojne sile, paravojnih snaga ili vojnih snaga stacioniranih sporazumno na teritoriji napadnute zemlje s ciljem rušenja njenog državnog integriteta, nezavisnosti i suvereniteta.“

Po ovoj definiciji organizacije Ujedinjenih nacija, na Bosnu i Hercegovinu je bez ikakve dvojbe, izvršen klasični oblik agresije.

Definicija građanskog rata je sljedeća: „Građanski rat je sukob političkih, vojnih ili paravojnih formacija, jedinica i snaga unutar jedne države, čiji cilj je promjena političkog sistema zemlje bez ugrožavanja njene nezavisnosti, državnog integriteta i suvereniteta“.

Uzmimo u obzir, da je Savezno vijeće za Narodnu Odbranu naredilo vraćanje naoružanja i na taj način izvršilo razoružavanje 'sestrinskih snaga' Teritorijalne odbrane (TO) još davne 1989. godine, što se može slobodno smatrati pripremom za agresiju. Tako su i paravojne jedinice nastajale davno prije početka agresije, naoružavanjem isključivo srpskog stanovništva u najstrože čuvanim i sprovedenim operacijama, koje su sinhronizovano izvodile jedinice i pripadnici JNA i MUP-a RBiH.

Spomenimo i činjenicu nad činjenicama naime, dan agresije:

Činjenice i datumi govore za sebe.

Međunarodnim priznanjem 6. aprila 1992. godine, kada je R BiH priznata od strane UN kao pravni i politički subjekat, priznate granice, teritorijalni suverenitet i integritet. Do tog dana svi ratni sukobi na teritoriji BiH spadaju u formu unutrašnjih sukoba tadašnje Jugoslavije. Zato bi, da nije uslijedilo međunarodno priznanje, agresija na Bosnu i Hercegovinu ostala u okvirima građanskog rata u Jugoslaviji, a upotreba već takozvane JNA, dobila bi legitimitet smirivanja 'unutrašnjeg konflikta'.

Odmah nakon proglašenja nezavisne Republike Bosne i Hercegovine, za koju su se jasno izjasnili Bošnjaci i Hrvati, dok Srbi nisu izlazili na referendum, uslijedila je agresija na cijelom teritoriju Bosne i Hercegovine, počevši po graničnim mjestima duž prirodne granice rijeke Drine, Zvornika, Foče, Srebrenice, Bijeljine, Brćkog, a onda u dubinu iz Istočne Bosne šireći se, zahvaljujući pomoći JNA, paravojnih jedinica, jakih vazdušnih, artiljerijskih i motorizovanih snaga, podržanih jedinicama pješadije, koji su priča za sebe.

Na kraju, ne smije se zaboraviti, da je čista laž, da je Srbija „samo htjela da spriječi raspad Jugoslavije“ ili da tobože zaštiti Srbe u njoj. Za sebe govori podatak, samo ga treba iznijeti, da je Srbija prije 'raspada' PRVA napustila Jugoslaviju. Cilj projekta nije bio da se spriječi izlazak Republike BiH iz Titove Jugoslavije, već da se prisili „ostanak Republike BiH u Miloševićevoj Srboslaviji“.

Ako Tribunal u Den Haagu ne želi da zna, mi se držimo članka beogradskog advokata Srđe Popovića o tome, kako je već tadašnja Miloševićeva Srbija, prva izvršila jednostrano odcjepljenje od federalno uređene Jugoslavije.

„Slijedi zaključak na kraju toga članka advokata Popovića:

Srbija je POSTALA NEZAVISNA DRŽAVA po sopstvenom Ustavu od 28. septembra 1990. godine (donijetom više od godinu dana prije kasnijeg proglašenja nezavisnosti Slovenije i Hrvatske, 8. oktobra 1991.). Ova činjenica zamagljivana je Miloševićevom propagandom prema kojoj je uzrok rata bio "borba protiv separatizma". Ta činjenica je zamagljivana iz straha od strane intervencije, jer tobož Milošević čuva "teritorijalni integritet SFRJ", a ne vrši agresiju na tuđu teritoriju?!

Naime, prema članu 72. Ustava Republike Srbije iz 1990. godine: "Republika Srbije uređuje i obezbjeđuje: suverenost, NEZAVISNOST i teritorijalnu cjelokupnost Republike Srbije i njen MEĐUNARODNI POLOŽAJ i ODNOS E S DRUGIM DRŽAVAMA i MEĐUNARODNIM ORGANIZACIJAMA", kao i "ODBRANU i bezbjednost Republike Srbije" ("oružanim snagama kojima u miru i ratu rukovodi Predsjednik Republike Srbije", član 83 Ustava).

Shodno tome, članom 135. stav 2. Ustava Srbija se sama izuzima iz pravnog sistema SFRJ, za nju od tada zakoni SFRJ više ne važe. Tom odredbom se predviđa PRAVO Srbije da, po svojoj volji, "poštuje" savezne zakone jedino onda "kada joj je to u interesu". U pravu je ova klauzula poznata kao klauzula "si volam" (ako hoću) i ima dejstvo da poništava svaku obavezu preuzetu pod ovim uslovom. Prirodno, ako imam pravo da radim "šta hoću", onda nemam nikakvu obavezu.

Ubrzo zatim, dosljedna svojoj nezavisnosti i suverenosti, Srbija donosi niz zakona iz nadležnosti nekadašnje federacije kojima uređuje sopstvenu kreditnu i monetarnu politiku, sopstvenu politiku kontrole cijena, uvodi dažbine na robu iz inostranstva (i nekadašnjih republika SFRJ), naplaćuje sopstvene carine itd.. i ukida niz zakona kojima je svrha provođenje nekadašnjeg saveznog zakonodavstva. Po zakonima SFRJ (koju tobož brani sam Milošević) i srpski Ustav i srpsko zakonodavstvo tog vremena predstavljali bi najteža krivična djela. Ali, Srbija je donošenjem tog Ustava postala suverena i nezavisna i time izuzeta iz jurisdikcije bivše SFRJ, pa ta djela niko nikada nije ni mogao da procesuiru.

- Kraj citata iz Popovićevog članka. -

Prof. Hamdo Čamo